

Пикильо гы похлопа, но не му са отговорихъ; той са управи слѣдователно къмъ единъ продавецъ на вошки, и го попыта за господина Гонгарельо.

« Не го познавамъ.

— Былъ ти е съсѣдъ.

— Той остави тукъ.

— Отъ кога?

— Отъ три години насамъ.

— Дѣ отиде? »

Продавецътъ на вошкитъ го погледнѣ растреперанъ и отговори:

« Не знаѣ нищо.

— Че какъ дугенътъ му не е даденъ подъ наимъ?

— Има челоуѣцы които доносятъ злополучіе въ дома дѣто живѣтъ.

— Че какъ?

— То не е моя работа. . . . Ако искашъ портокалы, лимоны, готовъ съмъ на услугитъ ти; имамъ таквызи отъ Мурсіа и отъ Портогалія; избери си които искашъ. »

Пикильо не сполучи да земе никакво свѣдѣніе; но въ тѣзи минута въспоминаніето, което напраздно бѣ искалъ да си докара на умъ, хрунѣ му тесъ часъ; придворныйтъ козметистъ! . . . Казолета!

Когато Гонгарельо заминуваше отъ Пампелуна за Мадритъ, вечерьта, когато ношува въ гостинницата на канетанина Жуанъ Батиста, той бѣ расказалъ, во времето на вечерята, на разбойницитъ че възлагаше надѣждитъ си на покровителството и репутаціята на роднината си Андрея Казолета придворный козметистъ.

Двѣ минути подиръ туй той са намѣри посрѣдъ изящныя дугенъ.

« Господинъ обича масло отъ тріандафилъ, отъ карамфилъ, или ваниля? рече му единъ малкъ челоуѣчецъ съ очи търкальсты, и съ остъръ носъ; желаете ли нѣкои ароматы, или рѣжавицы благоуханны? Искайте.

— Ще вы попытамъ какво станѣ берберьтъ Гонгарельо, роднината ви?